29/03/2020

Η Εκκλησία μας, συγκυρηναίος στον Γολγοθά των παιδιών Της- Του Μητρ. Λευκάδος για το Πρ. Ορθοδοξία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λευκάδος και Ιθάκης

Του Μητροπολίτου Λευκάδος και Ιθάκης κ. Θεοφίλου για το Πρακτορείο "Ορθοδοξία"

Θορυβημένη η υφήλιος παρακολουθεί αμήχανα τις εξελίξεις γύρω από τον νέο κορωνοϊό. Με κάθε τρόπο πασχίζει να προλάβει τα χειρότερα. Η Ελληνική Πολιτεία με τη συνδρομή της επιστημονικής κοινότητας έλαβε σειρά μέτρων, σκληρών πράγματι και ασυνήθιστων για τα κοινωνικά μας δεδομένα, ενδεδειγμένα όμως κατά τη γνώμη των ειδικών.
Προνοώντας κατ' άνθρωπον για την ακεραιότητα (και σωματική, όχι μονάχα πνευματική) του ποιμνίου που ο Θεός Της εμπιστεύθηκε, με αίσθημα ευθύνης, η Αγιωτάτη Εκκλησία της Ελλάδος συμμερίσθηκε την ανησυχία της εντίμου Ελληνικής Πολιτείας και έδειξε κατανόηση απέναντι στην ανασφάλεια των πολλών.

Παρότι από το ξεκίνημα κιόλας της υγειονομικής αυτής κρίσης συνέστησε σε όσους ανήκουν στις «ευπαθείς ομάδες» του πληθυσμού να λάβουν μέτρα

αυτοπροστασίας, δίνοντας κατάλληλες οδηγίες στα οικεία συμβούλια των ιερών της καθιδρυμάτων· παρότι κληρικοί και πιστοί φιλότιμα υπάκουσαν στις φιλόστοργες παραινέσεις των εκκλησιαστικών αρχών, ενώ με συνοδική απόφαση περιορίστηκε δραματικά η συχνότητα και η διάρκεια των ιερών ακολουθιών, η Εκκλησία μας συμμορφώθηκε και με αυτήν την πολιτειακή απαγόρευση της δημόσιας Θείας Λατρείας σε όλους τους ανά την επικράτεια λατρευτικούς χώρους.

Η Εκκλησία μας κενώνεται για μια ακόμη φορά χάριν των παιδιών Της! Τα μέτρα που έλαβε η ίδια ή η στωικότητα που επέδειξε απέναντι σε όσα ανέχθηκε να ληφθούν γι' Αυτήν ούτε ένδειξη δυσπιστίας συνιστούν ούτε αποποίηση της Ορθόδοξης αυτοσυνειδησίας Της, που βλέπει την Εκκλησία να πραγματώνεται όταν συνάζεται επί το αυτό ούτε και απεμπόληση της πολύτιμης προίκας που διαθέτει, της λειτουργικής Της ζωής.

Η Εκκλησία μας, μιμούμενη το παράδειγμα της Αγίας Κεφαλής Της, καταδέχεται εκούσια και αγόγγυστα να ανέβει μαζί με τα παιδιά Της τον Γολγοθά μιας ακόμη κρίσης, υγειονομικής αυτή τη φορά. Σηκώνει μαζί τους το βάρος αυτού του νέου σταυρού, όπως σηκώνει αιώνες τώρα τους κατατρεγμούς, τα βάσανα, την κακοπάθειά τους…

Συμπάσχει αδιαμαρτύρητα με τα παιδιά Της -κι ας δέχεται αυτές τις μέρες «αντί του μάννα, χολήν»: ονειδισμό αφειδώλευτο, ανήκουστες προσβολές και εμετικές λοιδορίες εκ δεξιών και εξ αριστερών, από έναν όχλο ασυγκράτητο που βρήκε την ευκαιρία να εκδηλώσει το αντεκκλησιαστικό και αντικληρικαλιστικό του μένος με μιαν εύσχημη πρόφαση.

Η Εκκλησία μας δεν αρνήθηκε ποτέ τον Σταυρό. Παρέμεινε δίπλα στα παιδιά την ώρα του βάρβαρου ζυγού και της ξενικής κατοχής· όταν η πανώλη θέριζε και η ευλογιά αποδεκάτιζε και ασφαλώς τη δύσκολη δεκαετία της οικονομικής και κοινωνικής κρίσης που προηγήθηκε με την προσευχή Της, την φιλανθρωπική και πάντοτε κοινωφελή προσφορά Της, τον παραμυθητικό και ταυτόχρονα αφυπνιστικό λόγο Της.

Η Εκκλησία μας είναι και σήμερα εδώ! Αναφέρει την αναίμακτη Θυσία, κεκλεισμένων έστω των θυρών των ναών και των μοναστηριών μας, υπέρ της υγείας σύμπαντος κόσμου. Προστρέχει στη Χάρη της Παναγίας μας και στις μεσιτείες των Αγίων μας. Προσεύχεται αδιαλείπτως μαζί με όσους δέονται καρδιακά στο «ταμιείον» τους τις κατανυκτικές αυτές ημέρες της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, αφού δεν μπορούν να δροσισθούν, όπως θα ήθελαν, στην όαση της κοινής Λατρείας. Μόνον άνθρωποι «αλιβάνιστοι», με φρόνημα προτεσταντικό, θεωρούν ισοδύναμο υποκατάστατό της την κατά μόνας προσευχή και το βιαστικό

άναμμα ενός κεριού. Κάθε Ορθόδοξος Χριστιανός πονά βαθιά και οδυνάται για όσα στερείται τις μέρες αυτές: την πλησμονή που χορηγεί ο Άρτος της Ζωής, τον γλυκασμό των Χαιρετισμών, την λεπτή αύρα του Μ. Αποδείπνου, τον δροσισμό του Κατανυκτικού Εσπερινού...

Η Εκκλησία μας είναι και σήμερα εδώ! Βλέπει κι αυτή την κρίση ως σήμαντρο μετανοίας· ως αφορμή για επανεκκίνηση προσωπική, οικογενειακή, συλλογική: να ξανασυναντήσουμε τα αγαπημένα μας πρόσωπα, απ' τα οποία μας αποξένωσαν η πολυπραγμοσύνη και οι ξέφρενοι ρυθμοί, να ξανασταθμίσουμε τις προτεραιότητες και τις αξίες μας μέσα από το άχαρο πρίσμα της «μνήμης θανάτου»....
Η Εκκλησία μας είναι και σήμερα εδώ! Προσφέρει ξανά λόγο παραμυθίας και την βεβαιότητα πως δεν θα νικήσει τελικά ο θάνατος, αλλά θα θριαμβεύσει ξανά ο Χορηγός της Ζωής! Ας μας αξιώσει να ψάλουμε και φέτος, ακόμη πιο λυτρωτικό, το «Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας...»